

A Dunaújvárosi Városi Bíróság a dr. Unger Zsolt ügyvéd (2400 Dunaújváros, Építők útja 2.) által képviselt **felperes neve** (2400 Dunaújváros, Akácos u. 8.) felperesnek - a dr. Tóth Pál ügyvéd (2459 Rácalmás, Hársfa út 13.) által képviselt **alperes neve** (2400 Dunaújváros, Deák F. u. 4. fszt. 2.) alperes ellen ajándék visszakövetelése iránt indított perében meghozta az alábbi

ítéletet:

A forgalmi rendszámú, Peugeot 207 típusú gépjárművet **a felperes tulajdonába adja.**

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül adja a felperes birtokába a forgalmi rendszámú, Peugeot 207 típusú gépjárművet annak törzskönyvével együtt és fizessen meg részére 160.000,- (egyszázhatvanezer) Forint összegű perköltséget.

Az ítélettel szemben a kézbesítéstől számított 15 napon belül a Székesfehérvári Törvényszékhez címzett, de a Dunaújvárosi Városi Bíróságnál 3 példányban benyújtandó fellebbezésnek van helye.

A bíróság tájékoztatja a feleket arról, hogy ha

- a fellebbezés a kamatfizetésre, a perköltség viselésére, vagy összegére, illetve a meg nem fizetett illeték, vagy állam által előlegezett költség megfizetésére vonatkozik
- a fellebbezés csak az előzetes végrehajthatósággal, a teljesítési határidővel, vagy a részletfizetés engedélyezésével kapcsolatos,
- a fellebbezés csak az ítélet indokolása ellen irányul, kérhetik fellebbezési tárgyalás tartását.

Ellenkező esetben a másodfokú bíróság a felsorolt esetekben a fellebbezést tárgyaláson kívül fogja elbírálni.

A törvényszék a felsorolt eseteken kívül akkor is tárgyaláson kívül bírálja el a fellebbezést, ha ezt a felek közösen kérték.

Tájékoztatja a bíróság a feleket arról is, ha a vagyoni jogi perben előterjesztett fellebbezésben vitatott érték a 200.000,- Ft-ot, vagy a kereseti kérelemben megjelölt követelés 10%-át nem haladja meg, akkor a kisperértékű ügyekre irányadó rendelkezések szerint fellebbezésnek csak az elsőfokú eljárás szabályainak lényeges megsértése, vagy az ügy érdemi elbírálásának alapjául szolgáló jogszabály téves alkalmazására való hivatkozással van helye. Ennek hiányában a fellebbezést a másodfokú bíróság hivatalból elutasítja. Egyébként a másodfokú bíróság az ügy érdemében tárgyaláson kívül határoz. A fellebbező fél azonban a fellebbezésben tárgyalás tartását kérheti.

Indokolás:

A bíróság a tényállást a felek személyes előadása, a Tatabányán 2010. január 4-én kelt gépjármű adásvételi szerződés, tanúk vallomásai valamint a házassági bontóper iratai alapján állapította meg.

A felperes házasságát a bíróság a P. számú - -án jogerőre emelkedett - ítéletével bontotta fel; bár korábbi házastársával már 1995. évben az életközösséget megszakította.

A családja részére azonban továbbra is megadta a vagyoni támogatást. Köztudott, hogy a felperes nagyon jó módú.

A peres felek 2009 szeptemberének végén vagy októberének elején ismerkedtek meg az alperes munkahelyén, egy benzinkúton. Kezdetben a felperes kizárólag az alperes társasága miatt járt be a töltőállomásra. Az állandó beszélgetéseik eredményeként jó illetőleg közeli kapcsolatba kerültek, randevúik alkalmával Budapestre, Budaörsre utaztak. A felperes az alperest a barátainak barátnőjeként mutatta be. Novemberben közöttük már szexuális kapcsolat is volt.

December hónapra a felperes már szerelmet érzett az alperes iránt.

Az alperes ekkoriban az édesapja tulajdonában lévő személygépkocsit használta, amely rossz műszaki állapotú volt. Ezért a felperes felajánlotta az alperesnek, hogy vásárol neki egy személygépkocsit. Az interneten találtak rá a perbeli gépjárműre; az ügyleti tárgyalást az eladóval a felperes folytatta és abban állapodtak meg, hogy 2010 januárjában kötik majd meg az adásvételi szerződést.

A felperes a 2009-es év szilveszter éjszakáját - az akkor éppen munkában lévő - alperessel a benzinkúton töltötte.

2010. január 4-én Tatabányára együtt utaztak a felek és vásárolták meg a forgalmi rendszámú, Peugeot 207 típusú gépjárművet.

Az adásvételi szerződésben vevőként az alperes szerepel, de az 1.700.000,- összegű vételárat a felperes fizette ki. Ezután a felperes kijelentette az alperesnek: „...bizalmat fektettem ebbe a kapcsolatba...”, és leszögezte, ha az alperes hűtlen lesz hozzá, visszakéri tőle az autót is.

Az alperes beszámolt a felperesnek arról, hogy 2006 óta élettársi kapcsolatban él T. K.lyal, bár azzal nyugtatta, hogy az a kapcsolata már megromlott és szakítani fognak.

A peres felek 2010 februárjában - a felperes költségén - több mint egy hétre közösen utaztak el Dubaiba.

Az alperes azonban mindezek után és mindezek ellenére sem szakította meg az élettársi kapcsolatát; élettársával, Tóth Károllyal 2010 áprilisában „wellness” szállodában töltött egy hétvégét. Emiatt - miután kiderült - konfliktus volt a felek között; a tervezett spanyolországi kirándulásukra el sem utaztak, de a kapcsolatukat végleges jelleggel nem szakították meg.

2010 szeptemberében lett vége a szerelmi viszonyoknak; már hosszabb ideje a testi kapcsolatuk sem volt és a felperes az alperes hűtlen magatartására hivatkozva maga sem kívánta azt tovább folytatni. Az alperes sem ragaszkodott a felpereshez, mert élettársával a kapcsolatát továbbra is fenntartotta; bár T. K.tól 2010 decemberében elköltözött és az életközösségüket megszakította.

Ugyancsak 2010 decemberében a felperes a lakására hívta az alperest és követelte, hogy írja alá a perbeli gépjármű tulajdonának rá ruházását célzó adásvételi szerződést. Ezt az alperes megtagadta; majd 2011 januárjában a dunaujvárosi Peugeot szervizhez kérette az alperest, ahonnan a vita tárgyát képező autóval a felperes garázsához hajtottak; a felperes ott is magának követelte az autót.

A forgalmi rendszámú, Peugeot 207 típusú személyautó jelenleg is az alperes birtokában van.

A felperes keresetében az alperesnek ajándékként megvásárolt autó átadását követelte, arra hivatkozva, hogy azt a hosszú távú szerelmi kapcsolat reményében vásárolta, de az alperes hűtlen magatartása miatt ez a várakozása meghiúsult.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Azzal védekezett, hogy a felperest nem az általa megjelölt indok vezette az ajándékozásnál. A gépjárművet azért vásárolta neki, mert szégyellte, hogy milyen rossz állapotú autóval jár a találkozóiakra.

Hangsúlyozta, hogy ő az autót nem kérte.

Úgy értékelte, hogy a felperes és közte csak „szeretői” viszony volt, hiszen mindketten párkapcsolatban éltek; de komolyabb szerelmet egyikük sem várt a másiktól.

Rámutatott továbbá arra is, hogy a felperes vagyoni helyzetéhez mérten az ajándék szokásos mértékűnek tekintendő, így visszakövetelésének nincs helye.

A kereset alapos.

A Ptk. 582. § (3) bekezdése szerint az ajándékozó visszakövetelheti az ajándékot, vagy követelheti az ajándék helyébe lépett értéket akkor is, ha az a feltevés, amelyre figyelemmel az ajándékot adta, utóbb véglegesen meghiúsult, és enélkül az ajándékozásra nem került volna sor.

Az ajándékozás ingyenes, de kétoldalú jogügylet, melyben a juttatás indokai eltérőek lehetnek, a törvényben meghatározott lényeges és komoly okoknak kell azonban fennállniuk ahhoz, hogy a visszakövetelésre sor kerülhessen; hiszen jogi védelem illeti meg a megajándékozottakat azt az érdekét is, hogy bízhatson az ajándékozás véglegességében.

Kétségtelen, hogy a szerződéskötési szándék kialakításában a feleket különböző célok és megfontolások irányítják, igen fontos egyéni és társadalmi érdekek szólnak azonban emellett, hogy a szerződések alapján létrejött jogi helyzetek kellő indok nélkül, egyoldalúan ne kerüljenek felszámolásra.

A Ptk. idézett rendelkezéséből világosan kitűnik, hogy a téves feltevésre alapított visszakövetelési jog érvényesítése során elsősorban az ajándékozás időpontjában fennállott és az ajándékozó szándékát döntően meghatározó kívánalmat kell bizonyítani, amely természetesen nem azonosítható az ajándékozó általános érzelmi elvárásaival, hanem konkrétan kinyilvánított, a megajándékozottak számára is felismerhető feltevést kell kifejezésre juttatnia.

Ezt a szándékot a felperes a saját nyilatkozatában akként jelölte meg, hogy a gépjármű megvásárlásához a vételárat ajándékként azért adta, mert bízott az alperessel hosszú távú érzelmi kapcsolat kialakításában; ezt az előadását P. B. (9.számú 2. oldal jegyzőkönyv 7.és 8. bekezdés) és P. K. (9. számú jegyzőkönyv 5. oldal 1. bekezdés) vallomása megerősítette; miszerint az alperest a barátainak a barátnőjeként mutatta be a felperes - erre utalt P. B. és P. K. tanúvallomása mellett P. Cs. tanú vallomása is (11. számú jegyzőkönyv 7.oldal).

Ezen túlmenően erre lehet következtetni az ajándék értékéből is, ugyanis bár köztudomású, hogy a felperes anyagi helyzete olyan (luxusautókat gyűjt), hogy ahhoz mérten a Peugeot csekély értékűnek tűnhet, de az általános életfelfogás alapján nem értékelhető mindennapi szokásnak egy

gépjármű ajándékozása; ez pedig a felperest nem is jellemezte, erről P. K. tanú is beszámolt (9. számú jegyzőkönyv 5. oldal 8. és 10. bekezdés) aki a felperes barátja, így a kapcsolatait is ismerte.

A bontóper iratai alapján az is egyértelműen megállapítást nyert, hogy a felperes házastársával az eltérő életvitel és kulturális felfogás miatt az életközösséget 1995 évben megszakitotta, azóta külön élnek, azaz egyedülálló volt.

A felperesnek az érzelmi kapcsolatra irányuló feltevésére utal az is, hogy a felek között szexuális kapcsolat is volt már az ajándékozás időpontjában, de nem kizárólag arra korlátozódott hiszen - igaz később, de - a felperes elvitte az alperest Dubaiba -, Spanyolországi kirándulást is terveztek -, vacsoráztak étteremben (ahol barátainak barátnőjeként bemutatta - nem rejtegetve őt).

Az alperes sem vonta kétségbe, hogy megvolt annak a lehetősége, hogy közte és a felperes között érzelmi kötődés lesz (sőt végül volt is - 5. számú jegyzőkönyv 8. oldal 6. bekezdés és 9. oldal 1. bekezdés).

Kétségtelen, hogy a szándék, mint a lelki élet belső mozzanata nem vagy csak igen nehezen bizonyítható; de valamennyi körülmény arra enged következtetni, hogy az alperes előtt is felismerhetőnek kellett lennie a felperes szándékának, miszerint komoly szerelmi-érzelmi kapcsolatot kívánt kialakítani vele és ennek jele volt az ajándék is.

A fentiekre figyelemmel a bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az alperes előtt egyértelmű volt a felperesnek a vele való szándéka és az is hogy az ajándékozásnak is a szerelmi kapcsolat reménye volt az indoka. E feltevése pedig az alperes hibájából hiúsult meg véglegesen az alábbiak miatt.

A bizonyítás adatai igazolták ugyanis, hogy a felek viszonyának végleges megromlásában az alperes magatartása hatott közre. Az alperes sem vitatta, hogy a felperest azzal bízta, hogy élettársát elhagyja, de ennek ellenére a felperessel fennálló kapcsolata alatt is közös pihenésre utazott T. K. lyal - akivel szexuális kapcsolata volt - és tőle csak 2010 decemberében költözött el.

A fentiekben túlmenően a bíróság nem fogadta el az alperesnek az ajándék szokásos mértékére vonatkozó védekezését sem.

Az ajándék mértéke - még ha a felperes vagyoni helyzetéhez mérten csekély mértékű is, de - a jelenlegi társadalmi felfogás szerint nem tekinthető szokásos mértékűnek (ugyanis az alperesi érveléssel szemben nem kizárólag az ajándékozó felperes vagyoni helyzete a döntő a szokásos mérték megítélésénél, hanem figyelemmel kell lenni az ajándék értékére, annak tárgyára, az ajándékozással elérni kívánt célra is).

Szokásos mértékű ajándékról pedig általában akkor lehet szó, ha az ajándékozás nem gazdagítja a megajándékozottat olyan mértékben, hogy az ajándék visszakövetelése a közfelfogás szempontjából indokolt lenne (BH 1994/135).

Hangsúlyozandó, hogy a felek az utolsó tárgyaláson további bizonyítást nem ajánlottak föl, de azt a bíróság nem is tartotta volna szükségesnek, mert a felperesi állítások alátámasztására elegendő bizonyíték már rendelkezésre állt; s az alperes védekezésének igazolása sem vezethetett volna a kereset elutasítására.

Még ha a bíróság elfogadta volna az alperesi érvelést, hogy mellette a felperes is állandó kapcsolatban élt volt házastársával; és közöttük kizárólag szexuális kapcsolat volt; az ajándékozással pedig a felperest az indította, hogy a titkolt légyottokra hozzá illő autóval tudjon az alperes megjelenni, úgy az minden jóerkölcsű ember számára elfogadhatatlan lenne. Azaz az ajándékozás erkölcsstelen célzatú volna és érvénytelen lenne, mert a Ptk. 200 § (2) bekezdése értelmében a jó erkölcsbe ütköző szerződés semmis és az eredeti állapotot kellene visszaállítani.

Ilyennek minősül az a szerződés, amelyet jogszabály tehát nem tilt (a felperes adhatott ajándékot az alperes részére), de az azzal elérni kívánt cél, a vállalt kötelezettség jellege vagy azért ellenszolgáltatás felajánlása, illetve a szerződés tárgya az általánosan elfogadott erkölcsi normákat vagy szokásokat nyilvánvalóan sérti, s ezért azt az általános társadalmi megítélés is egyértelműen tisztességtelennek minősíti.

Az alperes tehát a vételár „helyébe lépett” személyautó visszaszolgáltatására köteles és a Pp 78. § (1) bekezdése alapján a felperes perkölségeivel is tartozik.

D., 2012. május